

Formula lui David - o provocare continuă

Luni, 1 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Anul nou este pentru mulți oameni un nou început. Planuri noi, dorințe noi, idealuri noi sunt notate pe lista de priorități, în timp ce contemplăm realizările sau nerealizările anului pe care l-am lăsat în urmă. Fie că urările spun „La mulți ani,” „An nou fericit” sau „Un an nou cu binecuvântări,” fiecare se simte atras de noutatea pe care o vor aduce zilele, orele și minutele noului an.

De multe ori însă noutățile anului nou sunt determinate de înțelepciunea cu care am evaluat înfrângerile sau biruințele anului vechi. De obicei ne limităm la statistici: câte păcate am biruit, câte proiecte am realizat, câte angajamente luate la începutul anului au fost îndeplinite. Rar se întâmplă să analizăm poziția noastră în cadrul mai larg al conflictului universal. Ce rol a avut viața mea în lupta dintre Hristos și Satana? Cum am contribuit la onoarea, sau dezonoarea lui Hristos? Cum evaluează lumile necăzute contribuția mea la descoperirea caracterului lui Dumnezeu în acest timp? În ce fel s-a încadrat viața mea în scopurile, activitățile și intervențiile lui Dumnezeu? Am înțeles corect ce așteaptă El de la mine, sau unde anume lucrează El în viața mea?

La fiecare sfârșit de an, comunitățile noastre lansează un potop de rugăciuni îndreptate către tronul harului, rugăciuni de recunoștință pentru binecuvântările primite, confesiuni amare că „nu am fost la înălțimea cerută de Tine,” și multe angajamente că nu vom mai repeta greșelile trecute. Niciodată nu am auzit pe cineva să se întrebe de ce repetăm acest ritual an de an, deși nu se schimbă nimic nici în viața bisericii, nici în experiența personală. La fiecare sfârșit de an descoperim că am fost la fel de păcătoși ca și în anii trecuți, că am întristat la fel de mult pe Domnul, că nu ne-am îndeplinit juruințele, și cerem cu foc putere spre a birui „păcatul care ne înconjoară așa de lesne.”

Când va fi întreruptă această rutină obositoare, pentru noi și pentru Dumnezeu? Poate atunci când vom fi dispuși să ne întoarcem privirile – individual și colectiv – spre Cel pe care L-am străpuns? Și ce am putea vedea la El așa de important încât să rupă vraja păcatului necurmat?

David a enunțat formula salvatoare, iar Fiul lui David a exemplificat-o sub ochii bisericii.

Sufocat și el de eșecul asurzitor de a păzi legea, David nu găsea nici el vreo soluție la păcătuirea permanentă a inimii firești. A încercat și el toate metodele cunoscute, dar toate s-au dovedit înșelătoare. Când credea că a reușit să domesticească fiara, atunci se prăbușea în cele mai odioase aventuri. Deși nu s-a putut bucura de avantajele ei glorioase, el a văzut în final formula divină pentru profunda păcătoșenie umană: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un duh nou și statornic” (Ps 51:10).

David ar fi dorit enorm să se realizeze cu el noul legământ, iar strigătul inimii lui vine dintr-o profundă înțelegere că fără această lucrare de creație asupra minții umane nu există neprihănire. El tânjea cu înfocare să devină „o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul,” o casă duhovnicească, un templu, un sanctuar. Dar nu a avut acest privilegiu binecuvântat. Templul lui Dumnezeu trebuia ridicat din ruine de Fiul lui David, iar noi privim splendoarea neprihănirii în trup descoperită în Isus Hristos, Fiul lui David. O inimă omenească este creată din nou, iar în ea locuiește un duh nou și statornic: „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii” (Col 2:9).

Hristos a fost realizarea perfectă a ecuației lui David. Atunci când o inimă omenească este creată din nou, iar în ea este așezat sistemul de operare divin, temeliiile păcatului se prăbușesc. Avraam, David și toți proorocii au privit de departe „ziua lui Hristos” (Ioan 8:56) și s-au bucurat. O cale nouă și vie se deschidea în fața omenirii trudite și apăsate de robia păcatului.

Ecuația este privită astăzi cu destulă răceală, fiind tratată mai mult ca o metaforă frumoasă decât ca o realitate a noului legământ. Cei mai mulți contează încă pe biruința progresivă asupra păcatelor, sperând să le răpună pe toate în timp util. Din această robie nu există scăpare, iar David a înțeles foarte bine acest lucru, pe care biserica, din păcate, nu pare să-l înțeleagă. Ceea ce, evident, blochează realizarea noului legământ și prelungește agonia păcatului.

Va reuși Laodicea să descopere calea consacrată către desăvârșirea creștină în noul an? Cu siguranță, dacă va percepe „duhul de îndurare” revărsat peste acest popor în solia neprihănirii lui Hristos și își va întoarce privirile „spre Cel pe care L-au străpuns” (Zah 12:10), văzând în El templul și scopul lui Dumnezeu pentru fiecare ființă creată. Acestea sunt condițiile pentru împlinirea făgăduinței pe care o așteaptă veacurile: „În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție” (Zah 13:1).

Atunci taina lui Dumnezeu se va sfârși.